

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupený Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Moravské náměstí 690/15, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2015, č. j. MV-2609-3/SO-2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 7. 2016, č. j. 62 A 90/2015 – 38, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 21. 7. 2016 doručena kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) ze dne 8. 7. 2016, č. j. 62 A 90/2015 – 38, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2015, č. j. MV-2609-3/SO-2013 (dále též „přezkoumávané rozhodnutí“). Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 11. 2012, č. j. OAM-72495-2/DP-2012, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti též návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jenž blíže odůvodnil ve svém podání doručenému soudu dne 9. 8. 2016, v němž uvedl, že na základě překlenovacího štítku je povinen opustit území České republiky nejpozději do 13. 8. 2016, přičemž nový překlenovací štítek mu bude vydán pouze za situace přiznání odkladného účinku žalobě (stěžovatel měl patrně na mysli kasační stížnosti – pozn. rozhodujícího senátu). V takovém případě by stěžovatel mohl nadále pokračovat ve svém podnikání na území České republiky. Tímto postupem přitom nikomu nevznikne žádná újma. Naopak, pokud by se stěžovatel vrátil do země původu, zůstal by zcela bez příjmů. Značnou újmu shledává stěžovatel i v tom, že pokud by byl ve věci úspěšný, s ohledem na příslušné právní předpisy by bylo velmi problematické (ne-li nemožné) se z důvodu přetržení povolení k pobytu do České republiky vrátit. V podání ze dne 30. 8. 2016 pak stěžovatel dodal, že mu byl vydán výjezdní příkaz do 5. 9. 2016.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), „[k]asační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“

Nejvyšší správní soud předesílá, že důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z toho plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32, či ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 99/2013 – 11; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V posuzovaném případě stěžovatel svou povinnost tvrzení zcela nepochybně splnil. Lze navíc konstatovat, že skutečnosti stěžovatelem uváděné by pro něj mohly představovat nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout jiným osobám. V návaznosti na zánik povolení k dlouhodobému pobytu a s tím spojené vycestování stěžovatele z území České republiky by došlo k přerušení (popřípadě až zániku) jeho podnikatelské činnosti, což by mohlo mít značný a nevratný dopad do stěžovatelova soukromého života.

Ačkoliv si je zdejší soud vědom toho, že přímým důsledkem vydání přezkoumávaného rozhodnutí není povinnost stěžovatele opustit území České republiky, jak by tomu bylo např. v případě rozhodnutí o správním vyhoštění, po stěžovateli nelze požadovat, aby případné nenahraditelné újme předcházet tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a riziku udělení správního vyhoštění se tak vystavovat, s čímž by pak byl navíc spojen i zákaz pobytu v České republice na určitou dobu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100).

Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by přebývání stěžovatele na území České republiky po dobu probíhajícího řízení o kasační stížnosti a jeho pokračování v podnikatelské činnosti mohlo být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

S ohledem na shora popsané důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v projednávané věci naplněny, a v souladu s § 107 odst. 1 proto kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. září 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu